

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 75/2022

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED],
[REDACTED],
proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 48/2020 zo 16. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia práv podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví uznesenia, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie proti rozhodnutiam všeobecných súdov. Sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, pretože nevlastní žiadny majetok, teraz je vo výkone trestu odňatia slobody, a tak nemá dostatok finančných prostriedkov na zaplatenie advokáta.
2. Ústavný súd na ten účel vyhľadáním na internetovej stránke najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd v senáte zloženom z predsedníčky [REDACTED] a sudcov [REDACTED] a [REDACTED] v trestnej veci proti sťažovateľovi

ako obvinenému pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, 2 a 3 Trestného zákona a iné skutky na neverejnom zasadnutí konanom 16. marca 2021 o jeho dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 5 To 58/2018 zo 6. septembra 2018 (ďalej len „krajský súd“ alebo „uznesenie krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 2 T 27/2015 zo 6. februára 2018 (ďalej len „okresný súd“ alebo rozsudok „okresného súdu“) rozhodol tak, že jeho dovolanie odmietol, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

2.1. Obdobne ústavný súd vyhl'adal ďalšie rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré sa týkali sťažovateľa, a to rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu, ktoré predchádzali uzneseniu najvyššieho súdu, a skúmal, či dovolací súd ústavne prijateľným spôsobom vyhodnotil námietky sťažovateľa v dovolacom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ je nespokojný s uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania a v tom vidí porušenie svojich práv podľa dohovoru, ktoré bližšie už neupresňuje.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná, pretože uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania (dovolanie podal prostredníctvom advokátky, pozn.), ako aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré mu predchádzali, nie sú arbitrárne alebo očividne neodôvodnené a ani prípadné námietky sťažovateľa vo vzťahu ku konkrétnym právam upraveným dohovorom, ktoré už raz namietal pred najvyšším súdom v dovolaní [ide o právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 a právo podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru], ak by aj bol sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nemôžu mať v jeho trestnej veci žiadny podstatný ústavnoprávny význam. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

4.1. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

5. Zo zistení ústavného súdu vyplýva nasledovný stav v trestnej veci sťažovateľa:

5.1. Rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona, z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, za skutky špecifikované v rozsudku napriek tomu, že v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch bol trestným rozkazom okresného súdu č. k. OT 206/13 z 26. októbra 2013 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 „*zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch*“. Súčasne sťažovateľ nerešpektoval výzvu okresného súdu na nastúpenie výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, čím podstatne sťažil výkon rozhodnutia.

5.2. Za spáchanie uvedených trestných činov mu bol okresným súdom uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky 6 mesiacov. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie proti tým výrokom rozsudku, v ktorých neurobil vyhlásenie o svojej vine.

5.3. Krajský súd následne odvolanie sťažovateľa uznesením zamietol. Proti uzneseniu krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu podal sťažovateľ dovolanie 28. februára 2020 prostredníctvom svojej obhajkyne [REDAKOVANÉ], kde poukazoval najmä na porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru. Najvyšší súd jeho dovolanie odmietol.

5.4. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia

príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

5.5. V intenciách uvedeného ústavný súd pristúpil k prieskumu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a zisťoval, či dôvody, ktoré uviedol v reakcii na dovolacie dôvody sťažovateľa, sú ústavne akceptovateľné a či najvyšší súd postupoval v súlade s procesným kódexom (Trestným poriadkom).

5.5.1. Najvyšší súd k prvému dovolaciemu dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], ktorý podľa neho naplnený nebol a týkal sa námietky sťažovateľa, že všeobecné súdy rozhodli v nezákonnom zložení, keďže dochádzalo k opakovaným zmenám v zložení senátu okresného súdu, v podstatnom uviedol: „V súlade s dodatkom č. 8 k Rozvrhu práce Okresného súdu Trnava na rok 2017 (č. l. 654) došlo v trestnej veci obvineného k zmene v obsadení senátu, keď spis bol dňa 3. júla 2017 pridelený sudcovi [REDAKOVANÉ]. Hlavné pojednávanie pokračovalo dňa 10. augusta 2017 (č. l. 661) v novom zložení senátu : predseda senátu [REDAKOVANÉ] a prísediaci [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Po otvorení hlavného pojednávania predseda senátu oboznámil procesné strany, že došlo k zmene zákonného senátu a požiadal obvineného v zmysle § 277 ods. 5 Trestného poriadku o vyjadrenie, či súhlasí so zmenou v zložení senátu. Sťažovateľ s touto zmenou súhlasil (č. l. 662). Hlavné pojednávanie sa v týchto prípadoch nemusí konať odznova, ak so zmenou v zložení senátu obvinený súhlasí (§ 277 ods. 5 Trestného poriadku, posledná veta). Najvyšší súd zistil, že s uvedenou námietkou sa odvolací súd zaoberal a dostatočným spôsobom ju vyargumentoval (str. 7 rozhodnutia), s ktorou argumentáciou sa dovolací súd stotožňuje.“

5.5.2. K námietke sťažovateľa, že bolo v trestnom konaní porušené zásadným spôsobom jeho právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] tým, že súdy nevykonali dokazovanie ním navrhované vo vzťahu k skutku v bode 9 – (nevypočutie svedka) a nemal možnosť sa ani poradiť s obhajcom, pretože mu nebol ustanovený, najvyšší súd okrem všeobecných úvah, čo nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v podstatnom uviedol: „Z predloženého spisu je zrejmé, že obvinený... neurobil vyhlásenie o vine k skutkom pod bodom 4, 5, 6, 8 a 9 rozsudku. K ostatným skutkom sa vyjadril iba tak, že tieto nespáchal. V tomto smere dovolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku okresného súdu (str. 20) a uznesenia krajského súdu (str. 9) a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje. Obvinený navrhol vypočuť svedka A. F., no na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. augusta 2017 uviedol, že nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, z čoho vyplýva, že na pôvodnom návrhu na doplnenie dokazovania už ďalej netrval. V odvolacom konaní nevykonanie tohto dôkazu sám ani prostredníctvom obhajcu nenamietal, preto sa odvolací súd touto skutočnosťou nezaoberal.

V posudzovanej veci ku skutku pod bodom 9) bolo súdmi vykonané dostatočné dokazovanie, spočívajúce v prečítaní výpovede poškodeného zosnulého H. R. z prípravného konania z 13. júla 2006, ktorý podrobne popísal priebeh útoku (ako bol napadnutý obvineným, ako sa bránil, ako prišlo aj k zraneniu obvineného, ktorý zanechal na košeli poškodeného

krvavú stopu, skúmaním ktorej sa jednoznačne preukázalo, že to bol obvinený), v prečítaní výpovede svedkyne poškodenej G. R. z prípravného konania z 23. októbra 2014, rekognícia osoby na základe fotoalbumu z 21. júla 2006, znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru kriminologickej identifikácie č. PPZ-10684/KEU-BA-EXP-2006 z 28. apríla 2007, odborné stanovisko Kriministického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave zo 7. marca 2014.

Vina obvineného v súvislosti so skutkom pod bodom 9) bola dostatočným spôsobom preukázaná vykonanými dôkazmi, podrobne odôvodnená, z ktorého odôvodnenia je zrejmé, že ani výsluch navrhnutého svedka by nemohol zvrátiť závery oboch súdov. V danom prípade nešlo ani o výlučný, ani o rozhodujúci dôkaz. Pokiaľ obvinený namietal nedostatok odôvodnenia súdu v súvislosti s odmietnutím dôkazu - vypočutie svedka F., najvyšší súd uvádza, že nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu sám osebe nie je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý predpokladá porušenie práva na obhajobu len v procesnoprávnom význame a nezahŕňa prípady nedostatku odôvodnenia súdneho rozhodnutia (primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo V 8/2016, Ústavného súdu... sp. zn. III. ÚS 83/2009, II. ÚS 230/2019).

Vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa práva na prístup k obhajcovi, tieto námietky najvyšší súd vyhodnotil ako neopodstatnené. V štádiu konania pred súdom bolo opatrením okresného súdu zo 17. februára 2016 (č. l. 467) rozhodnuté o ustanovení obhajcu obvinenému, nakoľko bol u neho daný dôvod povinnej obhajoby (obvinený sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody v inej veci). Po odročení hlavného pojednávania 18. júla 2016 došlo k zrušeniu ustanovenia obhajcu, nakoľko obvinený sa v tom čase nenachádzal vo výkone trestu odňatia slobody, a preto nebol u neho daný dôvod povinnej obhajoby. Obvinený sa počas konania hlavných pojednávaní aktívne obhajoval sám, nijakým spôsobom nenamielal ich priebeh. Obvinený si obhajcu nezvolil, ani o jeho ustanovenie súd nepožiadaval. Z uvedeného vyplýva, že obvinený mal v obdobiach, kedy bol u neho dôvod povinnej obhajoby daný obhajcu, ktorého mu súd ustanovil. Vyššie uvedené námietky preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú.“

5.5.3. V dovolaní napokon sťažovateľ poukázal aj na porušenie § 371 ods. 1 písm. h) a i) Trestného poriadku, podľa ktorých dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, resp. ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Najvyšší súd k námietkam uviedol: „Aj najvyšší súd konštatuje, že v preskúmvanej veci nie je daný vzťah súbehu medzi skutkami pod bodom 6) a 7) rozsudku Okresného súdu Trnava z 30. mája 2017, sp. zn. 7T 2/2016, ktorých sa obvinený dopustil 19. novembra 2013, 26. októbra 2013 a skutkami z 10. novembra 2013 (trestný rozkaz Okresného súdu Pezinok z 20. augusta 2014, sp. zn. 2T 138/2014), nakoľko tento vzťah sa prerušil oznámením (doručením) predmetného trestného rozkazu dňa 12. septembra 2014. Na tom nič nemení skutočnosť, že podaním odporu došlo k zrušeniu

tohto trestného rozkazu a v ďalšom priebehu konania došlo k právoplatnému odsúdeniu rozsudkom Okresného súdu Pezinok z 9. februára 2016, sp. zn. 2T 138/2014. Rovnako nepredstavujú ani zbiehajúcu sa trestnú činnosť so skutkom zo dňa 2. mája 2015, za ktorý bol.. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 1. októbra 2015, sp. zn. 30 T 109/2015.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že Okresný súd Trnava v konaní sp. zn. 2T 27/2015 (7 T 2/2016) mal vyčkať so svojím rozhodnutím, k tomu Najvyšší súd uvádza : Skorší odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin páchatela musí byť právoplatný. Ak tento rozsudok ešte nie je právoplatný, súd ktorý rozhoduje neskôr, vyčká s rozhodnutím, kým skorší rozsudok nadobudne právoplatnosť. Čakať na právoplatné skončenie skôr začatého trestného stíhania nebude namieste ak doposiaľ nebol vyhlásený rozsudok, alebo ak vec zrušil nadriadený súd, pretože by to bolo v rozpore s požiadavkou rýchlosti konania (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku, R 27/71, R 41/56).

Pokiaľ by dovolací súd námietku obvineného akceptoval a ukladal súhrnný trest odňatia slobody, v takomto prípade by mu bol súhrnný trest ukladaný opäť v trestnej sadzbe 6 mesiacov a tri roky, ako tomu bolo aj v prípade uloženého samostatného trestu.

Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa ods. 1 písm. i) a podľa ods. 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Neuloženie súhrnného trestu obvinenému... ktorému bol trest uložený na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov, by jeho postavenie zásadne neovplyvnilo.

Nad rámec uvedeného už len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že obvinenému boli v prejednávanej veci uložené tri samostatné tresty za skutky uvedené v bodoch 1) až 9) rozsudku. Za skutky v bodoch 1) až 5) súd ukladal trest podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l, § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Trestného zákona úhrnný a súhrnný v trvaní 2 roky 6 mesiacov. Základná sadzba § 219 ods. 1 Trestného zákona je 1 až 5 rokov. Pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona je použiteľná sadzba pre obvineného 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov. Súd uložil trest na spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. Súd v rámci ukladania súhrnného trestu zároveň zrušil výrok o treste uložený skorším trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 26. októbra 2013, sp. zn. 0T 206/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Za skutky v bodoch 6) a 7) rozsudku súd ukladal trest podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), písm. h) § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Základná trestná sadzba § 212 ods. 3 Trestného zákona je 6 mesiacov až 3 roky, pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona je použiteľná sadzba 16 mesiacov až 3 roky. Súd uložil trest na samej spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Za skutky v bodoch 8) a 9) rozsudku súd ukladal trest podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov 8 mesiacov. Základná trestná sadzba § 188 ods. 2 Trestného zákona je 7 až 12 rokov, pri použití § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona je použiteľná trestná sadzba 8 rokov 8 mesiacov až 16 rokov. Súd

uložil trest na samej spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby. V rámci ukladania súhrnného trestu súd zrušil výrok o treste uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Trnava zo 17. júla 2007, sp. zn. 6T 153/2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 16. októbra 2008, sp. zn. 5 To 15/2008 a trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo 16. februára 2007, sp. zn. 6T 18/2007, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Vzhľadom na uvedené ani v prípade prijatia premisy o potrebe uloženia súhrnného trestu nebol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pretože trest uložený obvinenému na spodnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere 16 mesiacov ani v súčte s trestom 16 mesiacov uloženým rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T 2/2016 (vo vzťahu ku ktorému...požaduje uloženie súhrnného trestu) nepresahuje hornú hranicu trestnej sadzby 3 roky podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona.

Pri úvahách, či nemal byť súhrnný trest uložený vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Pezinok z 9. februára 2016, sp. zn. 2T 138/2014, je zrejme že v takomto prípade by mu bol súhrnný trest ukladany opäť v trestnej sadzbe 6 mesiacov až 3 roky, teda postavenie obvineného by to zásadným spôsobom neovplyvnilo (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

K namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku považuje najvyšší súd za potrebné dodať, že tento dovolací dôvod pripúšťa dve alternatívy, ktorými sa možno domáhať jeho naplnenia. Ide buď o námietku nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku (právnej kvalifikácie) alebo o námietku nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. V každom prípade však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže správnosť a úplnosť zisteného skutku najvyšší súd, nemôže skúmať a meniť. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Trestného poriadku naplnený nebol.“

6. Ústavný súd po preskúmaní citovaného rozsiahleho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu konštatuje, že na argumentáciu sťažovateľa dovolací súd reagoval jasne a vyčerpávajúcim spôsobom a prijaté závery najvyššieho súdu neodporujú relevantným zákonným ustanoveniam Trestného poriadku a Trestného zákona, sú logické, založené na racionálnej úvahe, a nie sú v žiadnom prípade arbitrárne. Preto do jeho záverov ústavný súd nie je oprávnený, a ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, ako to vyplýva z bodu 2 výroku tohto uznesenia.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

7. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

7.1. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené všetky tri podmienky,

resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Za zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti ústavný súd považuje nesplnenie neodstrániteľných podmienok konania, ako je nedostatok právomoci ústavného súdu, oneskorenosť podania ústavnej sťažnosti, jej zjavnú neopodstatnenosť alebo neprípustnosť.

7.2. Sťažovateľ svoju žiadosť (i) o ustanovenie právneho zástupcu v konaní o jeho ústavnej sťažnosti odôvodnil tou skutočnosťou (ii), že nie je schopný si zvoliť a zaplatiť právneho zástupcu a jeho príjem v ústave na výkon trestu odňatia slobody je minimálny a nepostačuje na krytie odmeny pre advokáta.

7.3. Ústavný súd po preskúmaní žiadosti konštatuje, že v prípade sťažovateľa vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, ako to vyplýva z uvedených záverov v bodoch 4 až 6, a preto táto zákonná podmienka (iii) neodôvodňuje ustanovenie právneho zástupcu (§ 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd tak predmetnému procesnému návrhu sťažovateľa nevyhovел (bod 1 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu